

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

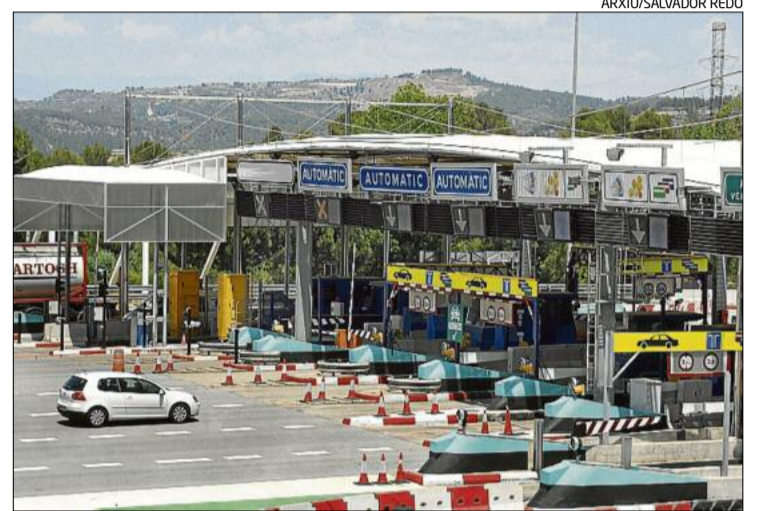
AUTOPISTA AMB DOBLE PEATGE I SORPRESA

Malgrat que em considero força informat de les carpetes de l'actualitat que m'interessen, he d'admetre que des dels vuitanta n'hi ha una que em sobta cada dos per tres. Des que Joan Cornet, aleshores l'alcalde de Manresa, em va confirmar que es faria una autopista entre Terrassa i Manresa les sorpreses no s'aturen. Es va vendre com un acord in extremis, va ser una de les grans notícies d'aquella dècada per al rerepaís i encara genera freqüent controvèrsia quan han passat quasi trenta anys. Les clars i les foscos sobre com es va tancar aquell tracte i les servituds que hi ha amb càrrec als pressupostos de la Generalitat són un pou sense fons. Fins i tot hi ha qui ha volgut trobar connexions amb la fracassada operació reformista de Miquel Roca. Més enllà dels protagonistes directes de l'acord i dels gestors actuals, ningú s'atreveix a fer públiques les clàusules del contracte. Deu ser perquè algunes són vergonyants i molt lesives per als

ciutadans. Si és un document que obliga un ens públic amb diners de tothom en qualsevol pàgina web. No fer-ho és donar la raó als que parlen de la política amb els termes rotunds de casta extractiva i portes giratòries. Està assumit que anar de Manresa a Terrassa per autopista (o a l'inrevés) és caríssim per als que han de fer el trajecte sovint. Vegin el trànsit (i els accidents) que suporta l'alternativa (la C-55) tant els dies feiners com els caps de setmana. Canvia l'usuari però no les cues i la congestió. El voluntariós conseller Santi Vila ha dictaminat un canvi en les regles de la concessió per tal que l'aportació del seu departament per sostenir Autema (la concessionària) passi de 38 a 10 milions d'euros per any. Com ho llegeixen. A més de pagar el peatge (els que poden fer-ho) ens costa més de 100.000 euro al dia a tots el catalans. Amb la nova proposta, baixarà a 27.000 euros diaris i hi haurà l'opció de passar-hi graüitament en certes hores punta

des del ramal de Sant Vicenç. Facin càlculs i comparatives amb tot el que es podia haver fet amb aquests diners. És per tremolar de vergonya.

La concessionària és propietat de Ferrovial, la constructora madrilenya a la qual l'administració catalana va concedir aquesta i altres obres amb molta controvèrsia encara no aclarida. Aber-tis, la gran empresa barcelonina d'infraestructures, també hi té una participació minoritària. I no estan d'acord amb el que sembla que se'ls imposa i acudirán a la justícia. Cal tenir en compte que anar als tribunals vol dir sobretot comprar temps a un cost baix. Si el que algú et proposa o t'obliga no t'agrada, fas una demanda i automàticament aquella amenaça o petició es perd en els temps dels jutjats. I si el qui l'activa té diners i per tant bons advocats, ja s'imaginen el resultat. I algú deia que no es pot comprar, el temps. Els fets són que aquesta autopista, tan necessària abans i ara, presumptament es va fer amb

ARXIU/SALVADOR REDÓ

El peatge troncal de Castellbell-Sant Vicenç de l'autopista C-16

unes obligacions inconfessables. Es va acordar tal com s'han fet totes les autopistes i obres similars (llegeixi's projecte Castor) per aquí. Si funciona i és rendible, els beneficis són per als promotors. Si no és així, hi ha unes clàusules que obliguen l'administració a posar-hi diners o a quedar-se l'obra (i els deutes). Això ni és economia, ni és em-

presa, ni és lliure iniciativa. Això és un abús. A més, queda molt per investigar i per explicar. «Follow the money» els deia Gola profunda als dos periodistes del Washington Post que investigaven el Watergate a la celebèrrima pel·lícula. Però els calés per fer periodisme d'investigació sembla que s'han acabat. Potser algú els ha gastat en autopistes.

S'HA DE DEROGAR LA VERGONYOSA LLEI D'AMNISTIA

TRIBUNA

Ricard Sánchez Andrés
COORDINADOR D'EUJA BAGES

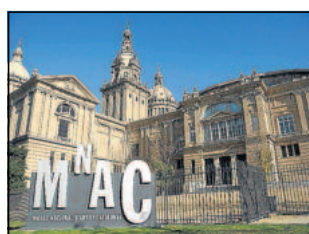
Fa uns dies moria a la presó el criminal repressor de Xile Manuel Contreras, condemnat a més de 500 anys de presó, tenia un càncer de còlon. Sota el seu mandat al capdavant de la DINA, 3.200 xilens van morir a mans d'agents de l'Estat, i 33.000 més van ser torturats per causes polítiques. Aquestes situacions fan reflexionar sobre què passa aquí, com és possible que aquí tot segueixi igual quan la situació a Espanya és similar i anterior al que va succeir a Xile almenys en dos aspectes: cop d'estat militar al govern democràtic i després sagnant repressió política. Només que a Xile una bona part dels assassins van ser jutjats i condemnats. Que tinguem defensors al govern perquè no s'obrin causes contra els repressors i

assassins, ho diu tot. Que tinguem en el govern i les administracions defensors que se segueixin conservant monuments, noms i carrers dels criminals i còmplices, ho diu tot. Fa uns anys el 2007 vaig tenir la sort i honor de coincidir en un acte a Llatinoamèrica en un modest acte d'homenatge a la República Espanyola amb un antic voluntari de les Brigades Internacionals i amb la seva filla. El que vaig poder parlar amb ells de com estava la situació de memòria i reparació de la República i de les víctimes del cop d'estat franquista va ser més aviat trist. No entenien com en una suposada democràcia es mantenen els noms de carrers i monuments als colpistes, i sobretot a l'ancià brigadista l'angoixava que seguissin les fosses amb desapareguts a hores d'ara i encara més quan a Europa, en la guerra contra el nazisme (contra el qual també havia combatut), s'havien enterrat de forma respectuosa les víctimes dels dos bàndols. Entre l'any 2000 i el 2012 s'han desenterrat només 332 fosses comunes, amb restes de 6.300 desapareguts després de les execucions de la guerra i la dictadura franquista. El govern espanyol xifra en 2.000 els enterraments al país i l'ARMH (Associació per a la recuperació de la memòria històrica)

estima que en podrien ser el doble, ja que mai s'ha fet «un estudi seriós». S'ha d'afegir que la recerca de les fosses no té col·laboració del govern. «És un treball de la societat civil i molts voluntaris». I havien de ser, naturalment, «les administracions les que se'n fessin càrrec»; només s'ha rebut diners de l'administració en diferents convocatòries des dels anys 2006 al 2011, abans i després, res. Què es pot dir davant l'aclaparadora realitat. L'Estat espanyol és l'Estat del món amb més desapareguts després de Cambodja i els responsables segueixen impunes tant per les desaparicions com per la repressió posterior fins a la mort del dictador. L'Estat espanyol ignora sistemàticament les indicacions de l'ONU i els organismes internacionals sobre drets humans, així com els repetits requeriments per deixar sense efecte la Llei d'Amnistia del 77. Però, és clar, deixar sense efecte la Llei d'Amnistia té serioses implicacions. L'oligarquia espanyola i també la catalana són conscients del que podria

suposar això. Serien molts entre colpistes, repressors, empreses col·laboradores (treball esclau), etc, els qui quedarien exposats a tota mena de reclamacions judicials. Són moltes les famílies benestants d'avui que deuen el seu patrimoni a la connivència amb l'extermini franquista de mil maneres diferents només per enriquir-se amb el dolor dels altres, són moltes les empreses que van utilitzar els presoners republicans com a mà d'obra esclava. Vaja, que Espanya no fa cas al mandat de Nacions Unides de derogar la Llei d'Amnistia i investigar els crims del franquisme. Tampoc atén el requeriment de l'anomenada querrela argentina; es veu molt clar que estem governats ni més ni menys que per hereus ideològics i còmplices del franquisme. Es veu clar, el franquisme és ben viu i ho serà fins que el portem als tribunals. A Catalunya, malgrat les retallades, es manté el Memorial Democràtic com a institució pública amb la missió de recuperació de la memòria, de la commemoració antifranquista i la transició a la democràcia fins a les primeres eleccions al Parlament de Catalunya. És de vital importància mantenir-lo i fomentar-lo. «La nació que no té memòria no té futur».

«Són moltes les famílies benestants d'avui que deuen el seu patrimoni a la connivència amb l'extermini franquista per enriquir-se amb el dolor dels altres»

Visita el
amb
Regió7

M^NAC
MUSEU NACIONAL
D'ART DE CATALUNYA

Disposen d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres
oficines i obtindreu
**DUES
ENTRADES
GRATUÏTES**
per subscrip-tor.

(Oferta limitada)